

> Zastavnik prve klase Saša Radojević, zamenik komandira karaule Košare 1999.

Najteže je bilo na Uskrs!

PAMTIMO
HEROJE



FOTOGRAFIJE: PRIVATNA ARHIVA

Na današnji dan, 9. aprila pre tačno 21 godinu otpočeo je napad na karaulu Košare. Ono što je bilo zamišljeno kao brza akcija koja je trebalo da slomi kičmu naše odbrane i uz pomoć albanske vojske i NATO omogućiti prodor terorista duboko u teritoriju KiM, onemogućeno je zahvaljujući herojskom otporu naših vojnika.

Ove godine zbog aktuelne situacije u vezi s pandemijom neće biti okupljanja nekadašnjih branilaca Košara. Zastavnik prve klase Saša Radojević, zamenik komandira karaule Košare 1999, na pitanje da li se i za vreme ove situacije čuje sa nekadašnjim saborcima, kaže.

- Čujemo se, komuniciramo na društvenim mrežama, trudimo se da ostanemo jedinstveni i, naravno, da i u miru pobeđujemo svako na svom radnom mestu i tako damo doprinos u ovim nimalo lakim vremenima za čitav svet i našu zemlju. Želim da se zahvalim Janiku Iliću sa Zlatibora, koji je i ove godine želeo da nas ugosti i, kako on kaže, oda nam zahvalnost. Nažalost, nije bilo moguće postaviti spomenik poginulim borcima sa Košara kako bi njihove porodice mogle da polože cveće i upale sveće. Svake godine u Manastiru Rukumija kod Požarevca sveštenstvo i otac Simeon služe parastos za sve poginule junake sa Ko-

Tog dana, 11. aprila, izgubili smo vodnika Ivana Vasojevića i vojnike Darka Bjelobrka, Predraga Bogosavljevića i Milenka Božića

šara. Zbog trenutne situacije nećemo prisustvovati parastosu, ali bićemo tamo u mislima i s ponosom i tugom ćemo se setiti naših kolega.

Kako vi gledate na aktuelnu situaciju i ulogu Vojske Srbije?

- Vojska i postoji da bi u najtežim trenucima bila uz svoj narod. Moje kolege su, kao što znate, svakodnevno angažovane na različitim zadacima. Zajedno sa zdravstvenim radnicima i ostalim državnim organima i strukturama ulažu maksim-

alne napore da se epidemija kovida-19 što pre suzbije, sa što manje obolelih i ljudskih žrtava. Razlika u odnosu na 1999. godinu je u tome što smo mi imali vidljivog i poznatog neprijatelja od kog smo morali da se odbranimo, a danas se borimo sa nevidljivim neprijateljem. Naša vojska je tada bila na prvoj liniji odbrane, a sada su u toj ulozi zdravstveni radnici. Imali smo u svojoj istoriji i težih trenutaka, pa smo uspeali da se izborimo i odbranimo, uspećemo i sada, siguran sam.

Na Košarama smo mi bili u prvim redovima, danas su to zdravstveni radnici



Saša Radojević 1999. i danas, 21 godinu nakon bitke za Košare



distance gledate na tu bitku?

- Ne mogu da nađem reči da se zahvalim na poštovanju koje je ukazano borcima sa Košara. Košare su postale simbol hrabrosti, patriotizma i pravedne borbe u odbrani otadžbine. Ni posle toliko godina ja ne bih znao kako je tih 115 mladih vojnika graničara sa nas nekoliko starešina uspeo da zaustavi toliko brojčano jačeg i nadmoćnijeg neprijatelja na osam kilometara državne granice i vodi borbu čitava dva dana i dve noći dok nije stiglo pojačanje, iako se zna da graničari prihvataju samo prvi udar. To su bili vojnici na odlaznoj vojnoj roci starosti od 19 do 22 godine, sa neviđenom hrabrošću i samopožrtvovanjem, koji nisu pomišljali na predaju ili povlačenje, već samo na to kako da se odbrani državna teritorija. Ja danas na tu bitku gledam sa velikim ponosom. Sa pijetetom mislim na 108 poginulih boraca i njihove porodice jer su oni u odbrani Košara dali sve što su imali. Oni su heroji Košara i naša je obaveza da

o njima i njihovim delima govorimo.

67
dana je trajala bitka

108
vojnika, podoficira, oficira, rezervista i dobrovoljaca je poginulo

Koji vam je trenutak na Košarama pao najteže?

- Neko je tu bitku nazvao pakao Košara i taj naziv je istinski opisuje. Tamo nije bilo

ni lepих trenutaka ni lakih odluka, samo teških i težih trenutaka, svaki je dan ličio na prethodni, ali vera i cilj koji smo imali davali su nam snagu. Svakako najteži dan na Košarama, najgori dan u mom životu i za sve nas graničare, bio je Uskrs 11. aprila 1999. godine. Tog dana izgubili smo vodnika Ivana Vasojevića i vojnike Darka Bjelobrka, Predraga Bogosavljevića i Milenka Božića, a sa njima je u hrabru smrt otišao i pas Lister. To su bili izuzetno teški trenuci i prekretnica da li ćemo u odbrani uspeti. Uspeali smo zahvaljujući majoru Dragutinu Dimčevskom, zameniku komandanta 53. graničnog bataljona, koji je uspeo da u tom teškom trenutku povрати moral i konsoliduje redove odbrane. Ako bismo danas nekoga mogli nazvati pravim komandantom odbrane Košara, onda bi to mogao da bude jedino on, jer je sve vreme bitke bio sa nama na prvoj liniji odbrane i ličnim primerom povratio poljuljani moral.

V. N.